

MOFTUL ROMAN

Nr. 20.—DUMINICĂ, 12 AUGUST 1901.

20 BANI NUMÉRUL

DIRECTOR, I. L. CARAGIALE

Senatorul provincial

în perplexitate

Duelul Prințul Bibescu-Caion

Prințul Gheorghe Bibescu a avut deunăzi, după câte citese prin ziare, o idee poznașă de tot: a trimis marșalului d-lui C. A. Ionescu.

Bine, prințe, ești om serios; de ce îți pui mintea cu copiii? Adică cum vine asta? O lighioană de purice se agață de dumneata și, în loc s'o prinzi frumos și s'o strivești între degete, ori s'o dai nițel cu nasul prin zachherlin, îi ceri satisfacție prin arme!? Nu, domnule Bibescu, orice-ar zice codul lui Chateau Villars, nu pot admite 'n ruptul capului că un purice poate fi provocat la duel de un om...

Uite, junele Caion a'nțeles această absurditate și, — dela'nălțimea celor nouăsprezece ani neîmpliniți, din cari o parte petrecuți în biblioteca dela Cazes cu volumele savantului P. P. Grimaud, — a aruncat prin ziare această superbă apostrofă:

—Nu mă bat, pentrucă eū nu știū să mănuesc armele; eū sunt un simplu soldat al științei!

Auzi rățoială la picium! Nu, Caionică dragă, nu; tu nu poți fi soldat al științei; 1) pentrucă n'ai 21 de ani și 2) pentrucă ești slab de constituție. Daeă însă îți place uniforma și vrei să fii cazon cu orice preț, poți să te angajezi cel mult: copil de trupă al științei.

Și-acum, să te'nvêț eū, d-le Bibescu, eum să te rēsbunī pe Caion fără să scoți sabia.

Nu cu sabie, ci cu o simplă pereche de foarfecă te inarmează. Apoi atacă cu această armă gazetărească una din coloanele *Patriotului*, unde adversarul d-tale se scimează și se scimează zilnic pe terenul literar.

Iată cum se fandează micul (spad)-asin (suprimaiū spada, fiindcă nu-i place lui Caion):

sunt puține aceste spețe de eroi și tocmai prin asta lumina zvăpăioasă le însemnează fruntea cu o aureolă de sfântă Marie.

După această primă repriză, fii sigur, d-le Bibescu, că adversarul, dacā nu-i rānit mortal, nici bine de tot nu-i e.

Și'l mai atacă odată reproducând fraza de la sfirșitul aceluiaș articol, în care fragedul Caion vorbește despre Mihaiū Viteazul:

Resfirat-aū românii flori caste de crin peste craniul lui, scumpă relicvie a neamului?

Nimic din toate astea, doar calomnia continuă a'și intinde farmecele sinistre de fecioară blestemată.

Duelul s'a sfirșit, în urma acestor două lovituri de maestru: Caion e mort, căci Caion e ridicul, și dumneata știi, d-le Bibescu, că ridiculul

ucide mai grozav decât toate puștile și iataganele din lume.

Când vei avea gust, deei, prințe, să aplici vrunuī Caion o corecțiune meritată, lasă sabia în teacă și păstrează-o pentru scopuri mai nobile; iar pe Caionul, care crezi că te-a ofensat, viră'l cu nasu în... ce-a scris.

Spune-ī că lumineā zvăpăioasă și aureolă de sfântă Mărie, farmece sinistre de fecioară blestemată, șel., nu însemnează altceva decât că domnul Mucea, care n'are mustăți, nici talent n'are; și mai spune-ī că Știința mănâncă trînteală dacā o avea în armata ei numai soldați ca el.

MIZILIC

Telegrafista

Permiteți'mi să vă prezint
O jună damă modernistă,
Ce moare după Peer Gynt
Și boabe mari de mărgărint...
Sst!... E telegrafistă!

Îs ochii negri ca un iad,
Pereche lor nici nu există;
Pe umeri plete blonde'i cad
Ca unui inger din Bagdad...
Sst!... E telegrafistă!

Se poartă'n roș, — un gust candid,
Căci doară nu e comunistă...
Eū o admir și vă desfid
Să'mi arătați corp mai splendid...
Sst!... E telegrafistă!

O babă'i este parasol,
— O babă'n doliū, mică, tristă, —
Ce'i cântă tot în fa bemol
Și'i freacă dinții cu Odol...
Sst!... E telegrafistă!

Când juna pleacă la birou,
Ai crede-o că'i jemanfistă, —
Dar te înșeli!... Un boleroū
Să'i dai, și n'ar primi cadoū...
Sst!... E telegrafistă!

Frumoasă 'n tot, ușoară 'n mers,
Oricine-o vede 'n van perzistă
Să'i spue-a dragostei lui vers,
Că ca'i o zee 'n Univers...
Sst!... E telegrafistă!

E doară unul, — Don Bazil, —
Care-a fient rara conehistă
De-a o iubi... Apoi, subtil
Plecă, lăsând-o c'un copil...
Pst!... E telegrafistă!

FINIRIC

IN VAGON

Cei cari călătoresc adesea în timpul nopții cu drumul de fer, mai ales pe distanțe lungi, știū că grija de căpetenie a pasagerului, când se urcă în vagon, e să găsească un compartiment, în care să dispue singur de o canapea. Atunci, dacā a avut și buna inspirație de a lua o pernă, se poate lungi în toată voea pe canapea și doarme nesupărat, ca la el acasă. În cursul călătoriei însă, pe la stațiile intermediare, se pomește de multeori cu câte un mosafir nepoftit, care deschide ușa compartimentului și'i strică somnul tocmai când era mai dulce. Dietul călător, deranjat, se face deocamdată că doarme dus și tace ca un pește; dar noul venit face gură, reclamă și, șeful de tren intervenind, somnorosul e nevoit să'și strice culcușul căldicel, se scoală bombănind și se ghemuește ca vai de el întrun colț al canapelei.

De aci feldefel de expediente ingenioase, la care recurg călătorii spre a preservesa compartimentul lor de inoportuni. Cum, în general, a dormi cu copii mici la un loc, e cam tot una cu a nu dormi de loc, ba încă a căpăta și strașnice migrene, unii călători au curajul de a lua cu ei câte un copil, care, prin țipetele lui stridente, face să fugă mâncând pământul pe cel ce ar încerca să violeze compartimentul respectiv.

Alții, mai șireți, găsesc că se pot dispensa de bagajul neplăcut al unui copil în carne și în oase; pentru aceea, industria modernă a jucăriilor de copii le procură mici aparate, care, prin simplă presiune cu mâna, pronunță foarte distinct cuvântul de „mamă“, pe un ton cât se poate de plângător. Succesul e garantat.

Un prieten imi povestea mai deunăzi că într-o noapte a gonit pe toți pasagerii din compartimentul în care se găsea, numai prefăcându-se că e ofticos în ultimul grad. Mai sunt unii cari te enervează pēnă la exasperare, mai cu seamă dacā se bucură de o constituție mai robustă ca a ta, întrebându-te ceasuri întregi de toate neamurile, încât îl dai dracului și te refugiezi în alt compartiment.

Să vă povestesc și eū un caz.

Făceam deseori drumul între Iași și București, în tovărășia colegului meu Grigore, un afurisit de oltean pe care-l tăia capul la tot felul de drăci. De multe ori fusese-răm deranjați de alți călători, așa că dela o vreme începurăm a ne gândi serios la mijloacele prin care am putea să ne protejăm viitoarele ședinte somnifere.

Odată plecăm împreună din Iași. Compartimentul era numai pe seama noastră. Cum trecem de Nicolina, stingem becul electric și ne lungim pe canapele, și, cum în seara precedentă făcuserăm noapte albă la o cumetrie, nu întârzierem de a sbura în domeniile lui Morfeu. Deodată suntem treziți de câteva zguduiri sacadate: peste puțin trenul se opri în stația Vaslui și locomotiva, deslipită de convoi, plecă, pufnind, să se alimenteze cu o nouă provizie de apă.

Auzim o amestecătură de voci numo roase, ca un gârâit de găște, apoi țocăituri de buze, însăfârșit niște pași groși se îndreaptă spre nifericitul nostru compartiment. Ridic discret un colț al perdelei la ușă și zăresc, în coridor, fața apăsătoare a unui respectabil matroano. mal și ducea un șir interminabil de și goamantano, somn că morgea pe când, de pe peron, o droaie de probabil nepoți, îi urau călătorie!

— Mă, Grigore, parcă o mama

Atât am zis numai și geniul ir al tovarășului meu începuse de do salvato a repaosului nos' Cu o mișcare repede scoat

pardesiului o basma mare popească, dela soru-său, se leagă bine cu ea peste ochi și se trânteste din nou pe canapea. Eă aruncă peste el pardesiul și mă așez la căpătăul lui cu o mină cât se poate de serioasă. Aproape în aceeași clipă șeful de tren deschide ușa compartimentului, face lumină și pofteste pe nepoftitul hipopotam să se instaleze înăuntru. Cocoana se strecoară cu oarecare greutate pe uși, în urma hamalului, și un suris de satisfacție îi strămbă pentru o clipă fața roșie și umflată ca un burduf, văzând o canapea goală, gata să odihnească respectabilele ei forme. Își numără cu vârful umbreluței coletele, aranjate în polițele de rețea, plătește hamalului și se lasă să cază, suflând ca o locomotivă, pe droturile canapelei, care se turtește gemând sub atâta bogăție de se și glicerină.

Trenul pleacă. Doamnei nu'i e somn și are chef de vorbă. Tocmai asta caut și eu. După ce s'î stabilizește cât mai bine partea cea mai cărnăasă a ființei sale pe nefericita canapea, suride grațios spre mine și, răsucindu-și o țigare, zice:

— Poate că v'am deranjat din somn, dar știți se întemplă uncori...

Și ridea ca o oămilă.

— Ce-are a face, coconiță, mă grăbesc eu să răspunz, nu ne-ați deranjat cătuș de puțin, pentrucă, după cum vedeți, prietenul meu, saū mai exact sërmanul meu prieten... își continuă somnul început în toată liniștea.

Și caut să dau vocei mele un timbru cât mai lugubru posibil. Diavolul de Grigore în timpul acesta scoate un suspin ușor, care e perceput imediat de uracnea fină a grațiosului crocodil, ce stă zâmbind în fața mea, căci aruncă o privire furtivă către el.

— Cât pentru mine, coconiță, continuă eu, nu pot, nu trebuie să dorm...

— Așa?! dar pentru ce oare, dacă nu vă supărați? exclamă doamna, vizibil intrigată de cuvintele mele și de tonul cavernos cu care erau pronunțate.

— Coconița mea, motivele care interzic membrilor mele, de altfel destul de ostentive, plăcerea somnului, sunt cât se poate de serioase, și să mă credeți că aș hezita de a vi le divulga, dacă n'aș fi perfect convins că am în fața mea o persoană respectabilă și mai mult decât gentilă.

Și, făcând apel la cunoștințele coreografice căpătate de mine, cu câțiva ani înainte, în școala de dans a lui Schmith din București, făcui un compliment reverențios Madamei, care se roși de plăcere.

— A! scuzați, mă rog, domnule, n'am știut că e ceva secret; dar, dacă ați putea să 'mi spuneți, mi-ar face de sigur multă plăcere.

Și doamna zâmbi și mai intrigată.

— Ei bine, doamnă, reluai eu cu un ton magistral și demn, imi veți da voe să vă spun că înfățișarea d-voastră imi inspiră o desvârșită confiență și că găsesc cu atât mai nimerit să vă divulg lucruri nedivulgabile, cu cât sper că nici d-voastră nu sunteți dispusă să dormiți în noaptea aceasta, și că, prin urmare, vom avea, în discuția motivelor mele de veghere perpetuă, un interesant subiect de conversație. Cu modul acesta noaptea va trece mai repede și voi reuși să gonose cu mai multă ușurință somnul care 'mi obsedează gonele.

Observai imediat că doamna nu pare încântată de perspectiva de a petrece o noapte albă, dar, față cu perfectamea urbanitate, nu avu curajul să mă contrazică, ci făcu un semn din cap, care, exprima, în același timp, și curiozitate și resemnare.

Prietenul meu, în timpul acesta, scos al doilea suspin mai profund și un fior nervos păru că i scutura membrele. Doamna iarăși fu atontă.

— Cum vă spusoi, coconiță, reîncepu, o veghere continuă formoasă subiectul de căpetenie al preocupărilor mele. Iar nepo-

ricita persoană, asupra căreia se exercită vegherea mea, e prietenul meu, sërmanul tîner ce doare alături de mine.

Și arăta, cu un gest dezolat, la execrabilul pungaș, care desigur făcea sforțări eroice spre a nu pufni de ris.

— Cum se poate? vaai! sërmanul băeat! exclamă madama cu compătimire; dar deja un accent de nesigurantă se degaja din modul cum articula cuvintele.

— Eă, doamnă, imi dați voe să mă recomand, sunt medicul X. Y., specialist în boalele interne și, mai cu seamă, în cele ce privesc sistemul nervos. Sunt prieten de aproape cu familia acestui tîner și însărcinat de părinții lui să-l acompaniez întrun lung voiaj de câteva luni în clima sănătoasă a Elveției. Sper să mă întorc cu el vindecăt, cel puțin de inimă, dacă nu și de fizic...

— Dar de ce suferă, mă rog, mă întrepruse doamna cu nerăbdare, pe când mizerabilul de Grigore suspina pentru a treia oară, și mai profund, și mai dureros.

— Ascultați, Istoria nu e lungă, dar dureroasă. D-voastră, care păreți a avea o inimă atât de sensibilă, veți înțelege cât trebuie să suferă nefericitul meu client și prieten. În Iași, unde locuște acest tîner, se află o domnișoară de bună condiție, studentă la medicină și de o frumusețe răpitoare. Tînerul, asistent la unul din laboratorii Universității, concepe o pasiune nebună pentru frumoasa creolă și își fondează tot idealul vieții pe posesiunea acestui neîntrecut capodoperă uman. Fata, ispitită de reputația de inteligentă și solidă cultură a bietului Grigore, pare deocamdată a răspunde la dovezile lui de dragoste.

Această autorizare de a continua curtea începută desvoltă și mai mult pasiunea prietenului meu, care începe a face demersurile necesare spre a o cere în căsătorie. Familia fetei însă, și în special mama, avea o idee prea înaltă de originea ei, pentru ca să consimțită să se alieze cu familia obscură, deși avută, a unui tîner, care, de și excelent ca fond, nu era, mai puțin pentru ea un bădăran și țărănoi. Prietenul meu e respins din casa părinților fetei de către mama ei cu expresiuni injurioase, la care, lucru neexplicabil, medicinista pare a da aprobarea ei prin o tăcere cât se poate de expresivă. Grigore pleacă desperat, convins că aspidă de mamă a întors capul bieteii fete. După două zile fata se logodește cu un medic. În ourând se va celebra nunta. De atunci prietenul meu a devenit monoman.

— Monoman?! exclamă doamna holbând ochii și aruncând priviri neliniștite către Grigore, care de la o vreme a început a suspina mai des și chiar a articula cuvinte confuze... Dar atunci e periculos... și face gestul de a se ridica de pe canapea.

— Da, coconiță, monoman, zic eu strângulând un mic suris ce era gata să mă trădeze. Dar n'aveți teamă, nu e pericol...

— Și, mă rog, în ce constă această monomanie? zice doamna ceva mai asigurată.

— Monomania clientului meu o cât se poate de stranie, dragă coconiță. El nu vrea să admită că fata i-a jucat festa și că nu ținea la el. El e convins că dezastrul foricirei lui se datorește numai mamei fetei, acelei „babornite“, cum o numește el, și crede că e de datoria lui sfântă să își implante odată ghiarele în gâtlojul ei și să își răcorească inima ulcerată...

Nu avui timpul să isprăvesc. Monomanul pronunțase, de astădată foarte clar, cuvântul de „babornită afurisită“, trântind în același timp un strașnic pumn în perotolo compartimentului. Doamna mea sări ca o mingo de pe canapea ei, spăimântată, sta gata s'o ștargă pe uși.

— Mă rog, scumpă doamnă, nu aveți nicio teamă; medicul monomanului e alături de el, și vă voi fi foarte recunoscător dacă imi veți permite să continui această

istorisire, care văd că vă interesează așa de mult.

— Orișicum, încercă să protesteze biata femeie, reaşezându-se, cred că nu e prudent...

— A! coconiță, ce eroare! Un medic alienist ca mine își cunoaște mai bine meseria decât ar putea crede chiar o coconiță atât de gentilă ca d-voastră. Dar să continuu. Monomania prietenului meu s'a manifestat chiar în seara zilei, în care, prin logodna domnișoarei, visul cel mai scump al inimei lui a fost nimicit. Ceeace e însă foarte rar în anele medicinale alieniste, e că prietenul meu nu poate face distincție între persoana provocatrice a monomaniei lui și a celorlalte femei bătrâne, pe care le întâlnește. Pentru el bătrânele sunt toate „babornite“, și, ca precauțiune, îl țin, cât mai mult posibil, cu această basma la ochi...

N'am putut să mă continui. Monomanul începu să se svârcolească pe canapea în toate sensurile și amenința să își iea legătura de la ochi... Cuvântul de „babornită afurisită“ revenea mereu pe buzele lui convulsionate. Madama, îngrozită, n'a știut cum să se strecoare mai repede pe uși; trenul tocmai intra într'o stație. A chemat un hamal, care i-a luat bagajul și i l'a dus în alt compartiment.

Eă m'am trântit repede pe cealaltă canapea, am stîns becul și m'am deșteptat tocmai la Ploești; monomanul însă a dormit până aproape de București.

AL.

Buletin meteorologic

Astronomul, aplecat
Între cărți și între lunete,
Mănilor și plimbă nervos
Printre lungile lui plete.

Era strașnic plictisit
Și cumplit îi era chinul,
Trebuie pe-a doua zi
Să n'toamească buletinul.

Nu că lucru-ar fi avut
Pentru el vr'o greutate,
Dar la semne după cer
I-era lene să mai cate.

O idee însă-i vine...
Sună clopotul grăbit;
Slujnica lui iute intră:
— Domnule, ce-ați poruncit?

— Marișo, știu c'ai reumatism
Și suferi strașnic de picioare,
Te furnică deunăzi rău;
Azi cum te simți? tot te mai doare?

— Conașule, vă sărut mâna
Că vă ngrijii așa de mine;
Dar, slavă Domnului! mă simt
De-alaltăieri destul de bine!

Sluga ese, iar savantul
Seric ceremonios:
„Măno, joi, va fi de sigur
Toată ziua timp frumos“.

CAM

DUO NEIZBUTIT

— Poemă în proză —

Aleanul vremilor trecute se stârnește de-odată așa în om și gândurile sale nebune sboară pe potecile întortochiate ale trecutului, care vă! n'are să mai vină, deși, mai la dreptul vorbind, n'ai de ce să'l regreți și, dacă i-ar veni pofta să se reîntoarcă, i-ai da cu Șecspir cum e mai afurisit. Dar așa e făcut sufletul nostru supra-senzibil: să sufere fără cauză binecuvântată și inimele noastre să vibreze de dor, chiar când n'avem ce dori.

Intro stare sufletească asemănătoare cu aceasta se afla, așezată tînărul student, novicele student vâlcean Dumitriu. Deschise fereastra micii sale odăi mobilate și se puse să respire aerul Capitalei, îmbălsămat cu fel de fel — și toate nesuferite — mirezme. Se gândea așa, tamesam, la iubirile sale trecute, pe cari nici nu le-a avut, v'o jur! — când deodată auzi un zgomot.

Era vecina sa, domnișoara Luța, care deschise fereastra.

Novicele vâlcean, fascinat de drăguța apariție instantanee, întrebă haosul:

Aă prezentul nu e mare?
Nu găsesc nimic în el?

Și haosul îl ascultă, căci îi răspunde:
— Nu umbla pe la o mie patru sute că te lamentezi degeaba; privește fetița dealătura și, dacă ești băeat gentil, vei ști să procedezi în consecință!
— Foarte bine, zise tînărul și se puse pe lucru.

Bonsoir, amabilă domnișoară.
— Bonjour, domnule!
— E frumos afară; v'place?
— Admirabil; eă întotdeauna am slăvit Capitala și niciodată n'am putut pleca la băi, ori la munte, la mare...
— A, ce fericire!
— Și dumneata?!

— Când ți-ai închipui: ne-am potrivit de minune, — am și eă aceleași idei.
— Ce fericire!
— Și când ți-ai mai închipui încă, dudue...
— Ce, ce, domnule?
— Că te iubesc!
— Da?
— Te iubesc cum nu este grai în lume să ți-o spună!

Domnișoara se îmbujoră la față și șopti tînărului cu glasul ei plin de pasiune:

— Vino, iubite, la mine în odac!
Dând dracului în negura uitărei trecutului, Dumitriu alergă vesel la vecina sa.
— Așa!
— Căt ești de bună!... Eă nici nu speram.

Ea s'apropie de musafir, îl sili să se pună pe-un scaun și se așeză cu o delicatete și gingășie extreme pe genuchii lui cam debili.

— Iubitule, dă-mi fotografia ta!... (Și

începu să'l caute prin buzunare). Vreaă să te am necontentit aici pe mesuță; când mă voi scula sau mă voi culca, numai la tine să mă uit.

Când zise „să mă uit“ iubita isprăvise cu cercetatul prin toate buzunarele și o tristețe adâncă se zugrăvi pe fața ei adorabilă.

Tînărului i se păru că o lacrimă strălucește în ochii ei și o întrebă:

— Plângi?
— Plâng trecutul înmormântat pe veci!...

— Și eă! Sunt un biet băeat sërman...
— Sërman?! murmură ea nedumerită.

— ... care'și caută idealul; vrei tu să mă iubești, să mă susții în lupta vieței?!
Dar ea'l întrerupse cam fără rost:

— Ce funcție ai *dumneata*?
— Nu mai am niciuna!
— Ah!...

Și pieptul parcă i se zdrobi de durere.
— Nu plânge, nu ofta, zise ei; alătura de tine voi fi fericit și voi găsi puterea care să mă ducă la liman!

Iubita îl privi cu duioșie și, punându'i mănua caldă pe umăr, îi zise:

— Ai doi lei?
— Tînărul ar fi intrat în pământ de rușine, dar nu putu, ci răspunde, palid:
— N'am!

— Afară, eă afară!... strigă scoasă din fire amabila domnișoară și, fără niciun fason, în câteva secunde, îl împinse în sală și învêrti cheea în ușe.

Ei o rugă:
— Domnișoară, îți jur pe sfântul meu trecut că te iubesc...

Un ris isteric îl întrerupse.
— Te iubesc, domnișoară, reluă el plângător...

— Du-te, băete, du-te în odac la tine și cântă solo cât poțtești... Numai vezi de trage perdelele, să nu te vadă cineva pe fereastră!

Și iarăș începu drăcoica să ridă.
Novicelui vâlcean i se păru totul o șagă, și mai bătu discret:

— Domnișoară, iubeste-mă, te rog...
— Ci nu te duci odată dracului, lighioae nesuferită?!

Și, când văzu tînărul că iubita sa eșise cu o oală de apă ca să'l îmbăeze, fugi ars.

În urmă'i, hohotele ei răsunaă ca o salvă de puști!

FARMAZON

Două pomeniri

Tată-mei când a murit,
mi-a lăsat ca moștenire
Un butoiu de vreo opt vedre,
pentru a lui pomenire.

Dar butoiul cum se vede
azi sau mâni o sa'l sfârșese;
Și pe dănsul ca pe tata
mult am sa'l mai pomenesc.

RITOS

Proletari!

— Mie 'mi-ar trebui un lucru de nimic...
— Ce?
— O pereche de ciorapi.
— De damă?
— Ei, aș!... De bărbat...
— Numai atât?
— Numai atât.
— Mie dimpotrivă mi-ar trebui o cravată...
— De damă!
— Ei, aș... Bărbătească.
— Mi-ar trebui și o pereche de pantaloni...
— Mai groși?
— Fie cum ar fi... pantalonii să fie...
— Vezi, nu ne potrivim la nevoi.
Mie'mi trebuie o vestă...
— De pichet?
— Ei, aș! Fie de ce-o fi...
— O pălărie însă e mai urgentă ca ori și ce...
— Serios? Eă niște cizme aș vrea de ghemț.
— Acuma de care aș?
— Nici eu nu mai știu...
— Eă las ghetetele la o parte pe lângă un 'sacoi...
— De toamnă?
— De cele patru anotimpuri... Și șease cămăși...
— Cu piept de zefir?
— Cu piept de lână. Zefiru ăla e cam rece pe timp de earnă...
— Eă aș vrea niște ciorapi...
— De mătase?
— Ce mătase? De bumbac, de lână, de ce-or fi... Și trei gulere.
— Mie o curea de'necins îmi trebuie neapărat... Și o cutie de vacs...
— Vacsu ca vacsu... O cartelă de treizeci feluri la birt... mai urgentă ca orice...
— Ei, ei, dae'aș avea o gazetă...
— Ce format?
— Or și ce format... Mi-ar trebui un exemplar... Și o cameră...
— Mobilată?
— Demi-mobilată. Mă mulțumesc. Dar fără proprietar... mai ales...
— Aș vrea o pereche de cozondroace.
— Pentru ce?
— Pentru pantalonii... când îi voi avea, și o perie de ghete...
— Două batiste, nene...
— De lână?
— Nu.
— De mătase?
— Nu, nene. De madipolon curat... și o spălătoreasă...
— Un ceasornic...
— De aur?
— Nu. Adică nu'mi mai trebuie... Auzi, bate trei din noapte la *L'Indépendance*. Acum știm ora. Nu mai îmi trebuie...
— Nici mie...
— Uite, am început s'avem ceva...
— Noroc, înainte!

D. TELEOR

La 'ntoarcere

— Se cântă pe aria „Somnoroase păsărele“ dacă
aveți voce; dacă nu, lăsați-o 'neuroată —

Mofturoase cioclovine
Se'ntore din vilegiatură;
Greu la'ntors, dambă le vine...
Ce căldură!

Vai, hârtii întârziate
La biuroă, nu-î timp de glume,
Și trei poliți protestate...
Vai de lume!

Iar în lipsă, jupâneasa,
Domițilu-având în seamă,
A fugit jefuind casa...
Bre, ce poamă!

Și bărbatu'și ia nevasta
La băta, oftând sêraeu:
„Vilegiatură-î asta?
Lua-te-ar dracu!”

JORJ DELACOPERRATIVA

La Peleş

— Doesp'ce trecute, Mândico! ce
naiba faci, soro?

Așa strigă cocoana Lucșița foarte
nervoasă, intrând în odăea unde'și face
toaleta madam' Piscopesco.

Iar madam' Piscopesco, din fața
oglinzii, răspunde și mai nervoasă:

— Uf! lasă-mă dracului și dumneata,
mamițo! nu vezi cum m'a pocit dobi-
toaca? fir'ar afurisită, să fie!

Dobitoaca este guvernanta la copii,
și peaptenă și pe madam' Piscopesco;
cocoana Lucșița este mama lui madam'
Piscopesco, iar madam' Piscopesco
este soția lui d. Piscopesco, proprie-
tarul uneia dintre cele mai elegante
și mai confortabile vile din Sinaia, vilă
care poartă frumosul nume al fiicei
cocoanei Lucșiții, vila „Esmeralda“.

Dela șase ceasuri dimineața, pe
când soarele nu s'a ridicat bine peste
piscul Cănelui, locitorii vilei „Esme-
ralda“ umblă de colo pină colo, cu-
prinși toți ca de niște friguri.

Ce este? ce s'a ntêmplat în familia
Piscopesco pentru ca toată lumea din
vila „Esmeralda“ să fie așa de emo-
ționată și de nervoasă?

O bucată de bristol, care strălucește
d'asupra vrafului cărților de vizită lă-
sate de amiciei din lumea mare la vila
„Esmeralda“, ne va răspunde la a-
ceastă întrebare. Să ne aruncăm ochii
pe acea bucată de bristol și vom afla
că din înaltul ordin al Maiestaților
Lor, doamna și domnul Zefir Pisco-
pesco sunt invitați pentru astăzi, la
ora 1 d. a., a lua dejunul la castelul
Peleş!

— Unde'î dobitoaca, mamițo? trăs-
ni-o-ar Dumnezeu s'o trăsnească! zice
madam' Piscopesco ciufulindu'și tare
necăjită cărlionții dela ceafă, cari nu
vor să stea cum vrea dumneaei.

— Lasă-mă, soro, să te potrivesc,
îi zice coana Lucșița.

Și trage lingă fereastră 'n lumină
pe frumoasa ei fiică; ia ferul de fri-
zat de d'asupra flacării de spirt, îl a-
proprie de buze, suflă 'n el, și 'l viră
apoi în cărlionții rebeli.

— Ești nebună, soro! țipă madam
Piscopesco, ce dracu! chioară ești?...
m'ai fript!

— Dacă te miști! dacă biții mereu
din picior! Fie, soro, la naiba! că
prea ești nevricoasă!... A să véz.

Și coana Lucșița se uită 'n ceafa
grăsulie a lui madam' Piscopesco și
o scupă, pe de-o parte să'î mai potole-
ască ustureala, pe de alta să n'o
deoache: în adevăr, are de ce să se
mândrească o mamă.

Apoi, cu mai multă atenție, supune
și aranjază cărlionții rebeli așa de
frumos că madam' Piscopesco a și
uitat de arsură.

— Doesp'ce și un sfert, soro! ce
dracu faceți? tot nu te-ai mai ispră-
vit?... vreî să'ntârziăm? nu face pentru
ca să ne aștepte, mai ales întâia oară!

Dar madam' Piscopesco, fără s'as-
culte vorbele domnului Zefir Pisco-
pesco, și încovoiindu-se de talia ei
elegantă în fața oglinzii, așa ca să 'și
poată vedea turnura, întreabă:

— Sunt bine la spate, mamițo?

— Ești surdă, soro? sbiară cu se-
veritate d. Piscopesco; vreî să ne
atirne lingurile de gît? nu face
pentru ca să ne aștepte! întâia oară!
înțelege-mă!

— Uf! fir-ar a dracului și-afurisită
de viață! zice madam' Piscopesco.
Unde mi sunt mânușile?

Caută cocoanele 'n sus... caută 'n
jos...

— Cheamă pe dobitoaca... Unde'î
dobitoaca? fir-ar a dracului, să fie!
ea știe unde le-a pus.

— Uite-le! strigă coana Lucșița.

— Haide odată, soro! că te las și
merg singur!

Sunt douăsprezece și jumătate.

Încă o privire 'n oglindă.

În sfârșit, madam' Esmeralde Pis-
copesco sue în trăsura de soțul sêii.

— La Peleş! și mai iute! zice către
birjar d. Piscopesco, după ce și-a'n-
crucișat brațele și s'a așezat bine.

Birjarul mână.

— Mamițo! strigă madam Pisco-
pesco, uitându-se 'napoi către coana
Lucșița, care de pe verandă o scupă,
să n'o deoache; mamițo, bagă de
seamă la cheile dulapului, că iar fură
zahar dobitoaca, fir-ar a dracului,
să fie!

CARAGIALE

La moși

Gem tramvaele de lume,
ce mai zarvă și ce goană!
Mitocani, boeri, cocoane
merg la moși ca la pomană.
Ceî rîtoși fac pe grozavii
în cupe și trăsuri;
Ați de menajat, se vede,
delicate bătători.

E zăduf turbat, din ceruri
soarele aprins revarsă
Un potop de raze calde
pe-a câmpiei față arsă.
Niciun pic de vânt n'adie,
aerul e plin de praf,
Băligi, pește-opinci și oale
stați pe jos trântite vraf.

Negustori de toată mâna
își arată sêrăcia,
Calitatea mărții zbeară
de te-apucă nebunia.
Bragă rece, turtă dulce,
vax, și bere și rachiū,
Intr'o clipă 'ți seacă punga
și te lasă ifiiliū.

Panoramele de pânză
fac o strașnică reclamă
Bubuind din tobe sparte
și trompete de alamă;
Iar paiate caraghioase,
cu capelă și cu coc,
Spânzurați pe bănci înalte,
scot pe gură limbi de foc.

Babele înspăimântate
își fac cruce și se miră,
Pe când țigănuși 'n pripă
mâna 'n buzunar le viră.
Peste drum figuri de ceară
lumea grațios poftesc,
In menagerii de grile
fiarele cumplit răgesc.

Cavaleri din Dealul-Spirei
fac tratații la iubite
Cu gogoși gustoase, calde,
și în untdelemn prăjite.
Rușinoasele fetițe
le înghit încoet, frumos,
Și cu mânica cămășii
își șterg botul unsuros.

Iar cu burta regulată
vizitează călușeii,
Cum le mai invidiază
fericirea derbedeii!
Orî în bărci americane
Se dau uța câte două;
Cavalerul, se 'nțelege,
taxă dă pentru-amândouî.

Nea Tănase bărbierul
a venit de dimineață,
Ca să albă barim vrem
să 'nțeleagă de viață;
A luat ca om cu schopsis,
țuicăriile la rind,
Până 'n seară să tot bea,—
să se 'ntoarcă aro când.

Și vreo două cărnați la spuză
a dat ordin ca să vie:
— Dă mai iute, mă băcto,
și, vezi, mai cu must să fie!
Co-a mai fost, nu știū; se zice
că, în revărsat de zorî,
Un gardist pe nea Tănase
îl ducea de subțiori.

AL.

Convingere

— In cancelaria unui spital —

— S'a sfârșit, doctore?

— Da, s'a sfârșit. Dar ce caz frumos! Admirabil! Pecat că n'ai luat parte. Gaura o lungăreață, în formă de canal. Ea pleacă de la extremitatea ochiului, perforază frontalul și ajunge drept la crier. Ceva rar de tot! Medicii spitalului au făcut o prostie. N'au sondat cum se cade.

Când am desfăcut craniul și am observat forma ranei, am rămas cât se poate de încântat. Era tocmai cum am prevăzut eu. Țăpoiul, după cum am spus, trebuie să fi fost negreșit un țăpoi de fer.

Și știi cât e de ascuțit un țăpoi. Ei bine, vîrfurile atîngînd orierul i-a făcut o gaură de mărimea unei piese de 2 bani. Se vede o aglomerație colosală de sânge încheșat. Ventriculele hemisferice sunt dilatate și pline de coagule sanguine. Foarte frumos! Așa dară trebuia să se ivească numai decât o hemoragie cerebrală, care a produs apoi și moartea.

Și convingerea mea că n'a fost lovit cu altăceva decât cu un țăpoi de lemn, e neștrămutată. Mă sprijin pe niște demonstrațiuni de o certitudine indubitabilă și cărora nu li se mai poate opune niciun alt soi de argumente, căci vor fi false.

Toate cad. Mă rog, rana desemnează său nu o oblică?

— Nu știu, dar cu toate aceste.

— Lasă-mă să isprăvesc. Oblica aceasta este său nu cam adusă nițel la capăt?

— Dar se poate...

— Lasă-mă să isprăvesc. În cazul acesta cum rămâne? Țăpoiul de lemn, domnule! Și criminalul a dat de jos în sus, iar nu de sus în jos. E vădit că în momentul lovirei brațele nu se încordau deasupra capului, — știi, ca și cum ridică cineva un topor, — nu, ele erau întinse și cu o izbitoră cam de andăratelea, poac! i-a tras cu țăpoiul de lemn în ochi. Înțelegi? Cadavrul, vasăzică, n'a fost lovit de jos în sus, ci din sus în jos. Pardon, din contra: nu de sus în jos, ci de jos în sus. Și susțin încă odată: instrumentul a fost un țăpoi și țăpoiul de lemn. Nici nu se poate altfel! Nu-i așa? Iar idiotul de procuror — nu ne aude cumva de dincolo? — iar domnul procuror susține că s'ar putea foarte ușor să fi fost un țăpoi de fer sau un simplu băt de corn ascuțit. Divergența între noi e că el înclină mai mult înspre băt și foarte puțin înspre țăpoi, iar eu nu înclin deloc înspre băt, ci numai înspre țăpoi, și anume spre un țăpoi de lemn. Și sunt perfect convins... dar stăi, ai să te convingi și tu acuş. Cât e ceasul?

— Nouă fără zece.

— Bun. Cu poșta de nouă trebuie să vie raportul primăriei din Colindărești. Ai să vezi dacă n'am dreptate.

— Ai încheiat procesul-verbal?

— Cum nu. Și s'au pus amîndouă părțile. He-he! Altfel nici nu iscăleam! Uite-lăi:

„Proces-Verbal“

„Astăzi, 13 Iulie, 1901.

„Noi, Costache Volbură, Procuror pe „lângă Trib. Sect. 8-a Iași, înștiințați fiind de către onor. Epitropia Spitalului Sf. Ioan, „cum că la acel Spital s'ar afla un cadavru „ucis de o mână criminală, ne-am transportat la fața locului și în prezența D-lui „Dr. Iancu Ianculescu, Medic legist al Desp. „10-a Urbia Iași, am constatat că în camera „Mortuară se află întrădovăr un cadavru „de asemenea natură, acoperit cu un post-tav negru, care, ridicându-se, apare un cadavru de sex bărbătesc și „A, iată crierul! — Vino-neoace, domnule! Ai un raport de la primăria comunei Colindărești: „Nu, coane, o scrisoare închisă. Iaca.

— Ce măgar! Nu vezi că are pecetia primăriei?

— Nu știu, coane...

— Hai, pleacă, nu-mi mai bate capul! — Acuma, doctore, ai să te convingi... Ce dobitoc de primar! I-a pus atâtea peceți parcă s'ar duce în Australia. Așa. Să vedem: „Domnule Medic... onoare... înainta... rapo... Ioan... Turcu... comuna... „ — Să lăsăm astea... Procesul-Verbal! Așa:

„Astăzi, 9 Iulie... Noi... primar... a-flând că aseară s'a petrecut o crimă la „curte, ne-am transportat azi dimineață în „grabă la fața locului, nefiind asociați de „medicul plășii, de oarece era absent din „comună, și prezent fiind D. Administrator „al moșiei, am dat în bucătăria lui cuconu „Mihalache Climescu, proprietar al Moșiei „sus zise, preste un cadavru al individului „Ioan al Mariei zis și Turcu, locuitor în a- „ceastă comună. La cercetarea făcută asu- „pra lui, am constatat față de martori că „acest cadavru se aseamănă întocmai cu „individul carele răspunde la numele de „Ioan al Mariei zis și Turcu, de profesie „bucătar, găsit în registrul nostru de iden- „titate. El avea o fractură a pleoapei“.

— Nu pricep de loc! „... o fractură a „pleoapei drepte, drept în fața orbicelă a „ochiului. Cadavrul s'a găsit cu figura în „jos și zăcea întrun fluviu de sânge“.

— Dar nu văd instrumentul, domnule! Unde-i instrumentul? „El a fost vulnerat „de către un vechi criminalist Iftene „Horpilă, carele fiind casapul moșiei purta „în deobște cu densul eufite și un masat „scurt și cam ascuțit. Prin urmare, cu a- „cest masat scurt, carele s'a găsit plin de „sânge în apropiere de partea dosnică a ca- „davrului sus menționat, l'a lovit drept...“

— Masat?!... În limba poporului nu cumva înseamnă țăpoi?

Iași

SATIR

Cumătra

Cumătra mea de trup e mică,
Un fluturaș, o păsărică;
Dar ochi-i vii comedii fac,
Ii joacă 'n cap ea la un drac.

La chip trăsuri grozave n'are,
De nu i-ar fi cu supărare,
Dar nu știu cum, nu poți să spu-i:
— Cumătra ta draguță nu-i!

E șeful mahalalei mele,
Căci știe-a pune floricele
La ori și ce s'ar întempla
În vorbăreța-mi mahala.

Te miri de unde naiba scoate
Atâtea spirite-afumate,
Din capu-i blond de miță rea...
D'ăia feriiți-vă de ea.

Căci dacă te va 'mpinge sfântul
S'o piști cumva, nici chiar mormântul,
Și nici cea mai adâncă apă
De-a ei mînie nu te scapă.

Iar când, sub caldă ei privire,
Tu vei simți în piept iubire,
De vrei de dragoste să-ți treacă,
O baltă cată și te 'neacă.

Și-acum, a mea cumătră dragă
Să vezi cum are să-mi mai tragă
Pe spate cu frînghia udă...
Și-am să-i permit, căci de!... mi-e rudă!

AL.

TOVARĂȘII

În colțul stradei, acolo unde era înainte firma de coloniale et delicatesses „La Speranța“, — de la Sf. Ilie e altă firmă, anume: „La Scufia lui Dumnezeu“, fiindcă și stăpînul s'a schimbat.

În locul lui Nea Niță Prostălău, e acum Petre, fost băeat în prăvălie la Niță, și Gheorghită, un tîner foarte modest din altă mahala, însă cu bani buni la chimir.

Mie'mi plac grozav băoții aceștia și, de cîteori trec pe dinaintea frumoasei și bogatei lor prăvălii, m'abat să cîntesc o țuică său să mai cumpăr ceva pentru casă... M'am făcut de la Sf. Ilie încoace un gospodar cum nu s'a mai pomenit: orezul, cafeaua, zahărul, țuica, romul, — pentru copii: stafide, năut, bomboane, etc. — se găsește prin toate sertarele și colțurile dulapurilor din cămăruță!

Și cum să nu încurajez pe acești tineri comersanți, cari sunt români, aș putea să zic, români de viață veche?... Eu îi admir de cîteori îi ved.

Petre e scurt, indelat, buclat la față și cu ochi mici, dar cam ai dracului, nu'i vorbă, — cu nasul turtit, cărn; Gheorghită e năltuț, smead și cu niște ochi mari, negri, — ce'i drept, cam prosticeî.

Petre e'n stare să ridice numai eu două degete un butoiș de bere plin, iar Gheorghită e tare meșter în potrivirea vinurilor. Mi-a simțit slăbiciunea pentru vin roș și, de cîteori mă vede, îmi oferă un pahar: să refuz, se poate!?

Simpaticeî băeții, simpaticeî negustori!

Eu, dacă aș putea, aș aproviziona mahalaua întregă cu coloniale numai dela ei și, dacă aș fi însurat și aș avea prietenî, i-aș pofti pe toți în toate zilele la masă la mine, numai ca să fac mult alișveris tinerilor și simpaticeilor proprietari ai firmei „La Scufia lui Dumnezeu“. Dacă aș fi în stare, aș bea un poloboc de vin zilnic, numai să-i ved pe Petruță și Gheorghită că înfloresc și cresc cu negustoria lor românească!...

Dar sunt și foarte curios să ved, la toamnă, care din doi va rămâne cu capitalul și care cu experiența. Nu zic, îmi sunt dragi amîndoi, dar ce-o să'l mai rid pe cel cu experiența și cu buzele umflate!?

Dealtfel, negustorie fără experiență s'a mai văzut vreodată?

FAN.

IN PADURE

Rătăcise beat, sërmanul,
Prin pădure singur... cuc,
Și-admirând, zicea în sine
Nădușit și hăbăuc:

— „Iată-mă ajuns acuma
In pădure la răcoare,
Umbră dulce, frunză deasă
Și vorbărețe isvoare.
Cântă cucul, auzi cântă,
Cântă mie, de păsărele,
Numai mie'mi cântă toate
Răpind fumurile mele“.

Cum umbla așa bețivul
Rătăcind și admirând,
Ars deo sete lungă, veche,
Zise jalnic, greu oftând:
— „O, pădure, dragi isvoare,
Păsărele mari și mici,
Toate bune, însă spuneți,
Nu-i vreo cărciumă pe-aici?“

THEOPHIL DEACĂ

Pentru Buri

(Correspondență particulară a „Moftului Român“)

Plocești, 9 August, 1901

În sfârșit! Eroismul micului dar bravului
popor din sudul Africei care se luptă pentru
libertate, n'a putut să rămăne fără răsunet
și la noi, de obicei văi! atât de nepăsă-
tori până și la cele mai mișcătoare în-
tâmplări.

Intrădevă, tragica dramă care se joacă
de mai bine de două ani în Transvaal, țara
aurului și a vitejilor fără seamăn în ana-
lele istoriei, a avut darul de-a scoate publi-
cul nostru din apatia-i obișnuită și o ini-
țiativă mai presus de toată lauda s'a luat
pentru ca să se vie în ajutorul nefericiților
Buri, pe cât de asupriți pe atât de bravi.
Și acest merit se datorește unuia din cele
mai de frunte orașe ale țării noastre.

Nimeni nu se va mira deci, dacă vom
anunța noi cei dintâi (ceea-ce arată încă
odată numeroșilor cititori ai „Moftului Ro-
mân“ excelențele și rezele mijloace de
informațiune ale acestui valoros organ), că
Ploceștii, cetatea libertății, cum a fost cu
drept poreclită, va aplauda în seara zilei
de Duminecă 12 (25) August 1901 „un con-
cert urmat de bal“ dat în folosul neferici-
ților Buri.

Ploceștenii, cari cunosc din trecut lor
dorul sfânt de libertate, ei, cari au știut să
se lupte și să moară pentru densa, plocește-
nii, în sfârșit, cari și acuma au înaintea
ochilor lor statua libertății, grandiosul mo-
nument din piața legumelor, numai ei pu-
teau să se trezească cei dintâi și să caute
să întindă o frățească mână de ajutor celui
mai brav, celui mai nefericit, celui mai
neclintit popor.

Peste câteva zile numele de „Republica
Ploceștilor“ și de „Republica Transvaalului“
vor suna alături în presa europeană, și
cine va admira pe Buri pentru bravura lor,
va fi forțat să simtă să admira și pe
ploceștenii pentru sentimentele lor, nu mai
puțin demne de admirațiune.

Programa concertului și a balului poartă
pe pagina I-a următorul apel:

Ajutați pe Buri

Onorate Domn,
Cu onoare, vă rugăm a lua parte la concertul
urmat de bal, care se va da în seara zilei de 12
(25) August în sala societății cooperative, cu bine-

vitorul concurs al multor artiști din București și
Cairo în folosul răniților Buri, sub conducerea d-lui
DIONISIE LASKAY

Absolvent al conservatorului din Cluj.

Fie că d. Laskay conduce pe răniții Buri,
fie că conduce numai concertul, fapta d-lui
merită toată lauda, cu atât mai mult cu
cât nu e atât de ușor nici să conduci ră-
niții la luptă, nici să dai concert cu mulți
artiști aduși din București și Cairo, adică
din cele patru puncte cardinale, avându-și
fie-care specialitatea sa, sau, cum am zice,
instrumentul lui.

Astfel:

D-șoara Blanche Schneel e soprană din
Cairo.

D-I Eugen Davidescu, flautist.

D-I August Moldryk, artist din violoncel
din București.

D-I Dionisie Laskay, tenor prim et violon-
ist de la conservatorului din Cluj.

D-I C. Theodorescu, student din București.
Trebuie să remarcăm că 'n programul
bogat și împărțit în două părți, d. Laskay
se presintă cu două bucați originale, com-
puse, după cum zice programul, de com-
ponist: o sonată a Burilor și o romanță cla-
sică „gloria Burilor“.

D. Laskay însă, în ura sa în contra tira-
niei Englezilor, se revoltă și 'n potriua gra-
maticii și a sintaxei române, pe care le
tratează fără milă și fără muștrare de
cuget.

D-sa, fiind absolvent al conservatorului
din Cluj, lucrul nu trebuie să ne mire de
loc, cunoscut fiind sistemul pestalozzian
al profesorilor de ghincolo și profunda
aversiune ce au pentru limba vorbită de
noi.

BUROFIL

P. S. În ultimul moment aflăm că s'au
angajat mai mulți artiști din București,
cărora li se va renumera dinainte prime
de 3—400 lei. Restul deficitului, care va
rezulta din biletele nevândute, se va trimite
răniților Buri printr-o delegațiune specială
condusă, probabil, tot de d. Dionisie Laskay.
Sërmanii Buri!

Mititele mele

Mititea mea, ce dulce!
Pari un candid neglijeu,
Ești atât de delicată,
De îmi vine să te ieui

Și să'ți sorb dulceața fină
Ce mă face pătimaș.
Focul, care'ți ia din viață,
Să'l aprind, dragă, mă lași?

Să resist nu pot, iubită...
Vezi, că sunt un vicios;
Dacă tu-mi refuzi plăcerea
Am să fiu un uricios.

Subțirico! Tu ești bună,
Ah, tu vrei!? Mică cochetă!
Haid dar la a mele buze,
Făvorită ciguretă!

BORCIĂ

Poșta Redacției

Rugăm pe stimatul nostru colaborator
Al. să ne dea adresa dsale.

M. R.

Tot Mitică

— Dă'mi un pahar de apă, zice
Costică băețului care servește.

— Din contra, zice Mitică, mie
să'mi dai un pahar cu apă!

* * *

— Haide, Mitică, zice Costică, pu-
ne'ți galoșii 'n picioare, să mergem.

— Adică, vrei să zici, răspunde
Mitică, să'mi pun picioarele 'n galoși!

* * *

— Mă rog, domnule, zice ușierul
dela teatru către Mitică, să vă scoa-
teți pălăria din cap.

— Pardon, răspunde Mitică, eu nu
'mi scot pălăria din cap, îmi scot ca-
pul din pălărie!

Mare artă!... Mare Artist!...

— Dedicatiune Inaltei Nobilități și onor. P. T. Public
din SINAIA —

Sustineau odinioară
Filosofii pesimiști
Că taraba nu-i o artă
Și băcanii nu's artiști.

O mai falsă teorie
Nici că s'a mai pomenit,
Falsă, pe cât de absurdă:
Lucru-i astăzi dovedit.

A făcut flasco 'n fine
Teoria pesimistă,
Și dova evidentă
În Sinaia azi există.

Să poftescă ori și cine
A vedea cu ce dichis
Iși conduce Matheescu
Magazinul Paradis!

Îa vedeți cu oată artă
Magazinul-i aranjat,
Și cu ce profuziune
În de toate-i asortat.

Admirați efinătatea
Și serviciul cel prompt,
Și când nacht s'achită nota
Și când vrei s'o treci la compt!

Filosofii-antic, vestitul
Epicur, om rafinat,
Lubitor de traiu cumințe,
De-ar trăi ș'ar fi aflat

Că 'n piața veche 'n centru,
La Sinaia, a deschis
Eminentul Matheescu
Magazinul Paradis,

Cu familia în grabă
La Sinaia-ar fi venit
Și pe tot sezonul veri
Aici ș'ar fi stabilit.

O! desigur, oricor-ar zice
Un ursuz de pesimist,
Băcănii-i mare artă,
Matheescu mare-artist!

Cu înaltă stimă
GIL MATHEESCU

Iarăși Chestia Orientului

Turcul și-a ridicat țepele și așteaptă să se rupă craca... Ce surpriză, când i-or cădea toți în cap!